

Fredsinitiativ inifrån

Naiviteten har framtiden för sig,
inte det förbrukade och cyniska.

Gunnar Ekelöf

motiverar i ett personligt uttalande
sin anslutning till Mänskliga fronten,
Garry Davis världsmedborgar-
rörelse.

Den f. d. bombflygaren Garry Davis' tilltag i fjol att riva sönder alla sina identitetspapper, tälta på det internationaliserade området kring FN-palatset i Paris och vänta på vad som skulle hända har av svenska marginalskribenter och utrikeskorrespondenter omnämnts med olika grader av medlidsamhet. Ändå var det en modig handling och någonting ännu mer, nämligen en modig handling av en enkel man. Kanske smakade den för mycket varieté, och det är för övrigt riktigt, att Davis varit varietéartist, men var det då så mycket mindre varieté inom palatsets murar? Kanske var det inte *fint* nog? Det är inte *fint* numera att lämna sin plats i kön. Gäller det speceriaffärer, kan det väl gå an, men inte att lämna sin plats i den kö som väntar utanför dörren till varenda byråkrat och som gör honom outhärlig!

Under tiden sitter den ena fredskämpan på sitt kontor och ringer till den andra fredskämpan. Tolkar översätter, sekreterare springer, arkitekter ritlar fredsskyskrapor för de trångbudda byråkraterna innan ens freden själv har någonstans att bo. Vad Lake Success beträffar så förefaller det mig — och jag är övertygad om att jag också säger andras mening — som ett slags statskonstens Hollywood. Eller man kongressar. Eller — som sist i Paris — den ene talaren maratontalar för att få en tidsfrist att gå ut, medan den andre moltiger och inte besvarar frågor och en tredje brusar upp och blir ovetvig, fast han vet att det hela är löjligt och inte tjänar någonting till.

Under tiden var det ja! Men vad är det som i själva verket sker under tiden? Jo, teknikerna arbetar! Det kan vara kidnappade tyskar i USA eller USSR, som efter Hitlers föredöme lika gärna ser världen gå under och för övrigt arbetar med revolvern i ryggen. Det kan också vara andra, nationalister eller bara samvetslösa. Den största kategorin är kanske av samma sort som Trollkarlens lärning i Goethes saga, folk som sagt A och får lov att säga B och C och sedan alfabetet ut för att de inte kan sluta. Det är inte att undra på att Einstein kallat sin nybildade propagandakommitté — jag har titeln bara på franska — *Comité de désespoir de la recherche atomique* eller svagt översatt: Atomforskarnas nödkommitté!

Under tiden är trollkarlens verkliga lärningar politikerna. Min privata tro är, att de moraliskt är i händerna på tekniker och teknokrater och att militärerna är i samma händer. Det torde finnas dossiärer, innehållande framtidsperspektiv, som de strängt taget inte skulle vilja ta i med handskar. Men när de väl beslutat sig för att inte göra det, kommer kontraspionaget med

uppgifter om att någon annan inte varit lika finkänslig, och så blir de under påtryckningar tvungna att gå vidare i alfabetet.

Vad kan FN göra för freden, FN som inte ens har »befogenhet att stifta fred» utan bara att vidmakthålla en »redan förefintlig» fred? Vad har UNESCO åstadkommit annat än, i stort sett, skrivbordsdillerier? Under tiden traskar det omkring folk i spalterna och säger oss, att vi skall inte stjälpas ett så utomordentligt fredsinstrument som FN, och naturligtvis skall vi inte det, men vi förstår — det är bara byråcheferna eller rättare deras vaktmästare som är ute och ordnar kön ett tag.

Min tro är, att ett verkligt fredsinitiativ endast kan komma från kön, inte därinifrån, inte däruppifrån. Det måste komma nedifrån som en folkrörelse, en väckelse, dock *inte* som en blåblekt pacifistisk idealism i stil med den efter förra kriget. En folkrörelse måste stå på sin rätt. Det här i samband med vad som numera fått namnet *Mänskliga Fronten* (alla upplysningar under följande adress: l'Administration du Front Humain, 43 bis, Boul. Victor-Hugo, Neuilly-sur-Seine, Frankrike) talats om bristande organisationsförmåga, kanske till och med bristande organisationsdrift. Men hade Mäster Palm någon organisation bakom sig då han började eller ens då han slutade? Det hela bottnar i detta fall i en hälsosam skräck för överorganisation. Folket först! Byråcheferna sen — om ens då, i den händelse det kan undvikas på något nytt sätt.

Det kan vara onödigt att uppehålla sig alltför mycket just vid Garry Davis och hans »tilltag», men att han som gammal bombflygare siktat ganska rätt och att han personligen inte är någon humbug, för den saken borgar några av Frankrikes och världens bästa intellektuella, som inte bara teoretiskt slutit upp kring honom utan som gjort det praktiskt, på gatan och i samlingslokalerna. Ur den stora högen av namn kan jag citera: Albert Camus, Jean-Paul Sartre, André Breton (Frankrike), Carlo Levi (Italien), William Faulkner, Richard Wright (USA). Också gamlingarna Einstein och André Gide stöder rörelsen, som åtminstone för närvarande ser ut som början till en folkrörelse. Huvudmannen för den engelska federalistiska rörelsen inom parlamentet, Osborne, har gett den sitt gillande, låt vara en smula svalt — men det kanske beror på att riksdagsfarbröder inte tycker om när det ruckas på underlaget, när det rör sig i kön.

Viktigast är emellertid inte dessa toppar — jag har nämnt dem bara som ett slags garant — utan att mannen på gatan är med. Garry Davis' initiativ hade en praktisk karaktär, som slog an, och det bästa som hittills blivit sagt i saken av hans medarbetare har också haft en lättfattlig karaktär. Det går inte att organisera freden uppifrån med en så tung och riskabel överbyggnad. Världen liknar ett isberg i färd med att kalva, det vill säga slå runt. Och vad »barnsligheten» i det hela beträffar, vill jag bara säga det, att i en alltigenom cynisk värld har de vapenlösa, köstämde ingenting annat än sin barnslighet att sätta upp. Hur det än går — med eller utan katastrof — är det naiviteten som har framtiden för sig och inte det förbrukade och cyniska.